

foreslåede ændring ikke berører de ordinære (faste) gudstjenester, der fremdeles skal holdes i nøje overensstemmelse med gældende ritualer.

Endvidere har man anset det for overflødigt i bestemmelsen at opretholde det ret uklare og forældede udtryk „gudelige forsamlinger“, som under alle omstændigheder må være omfattet af udtrykket „kirkelige møder o. lign.“

3. Iflg. 1947-lovens § 2, stk. 2, kan sognepræsten, den residerende kapellan og andenpræsten tilstede *ikke præstevede*, der efter de hidtil gældende regler har adgang til prædikestolen, at bruge den kirke, ved hvilken han er ansat, til prædiken og katekisation. Derefter hed det i den hidtidige formulering af stk. 3: „Andre ikke præstevede kan med tilladelse af en af de fornævnte præster og under hans ansvar tale i kirken fra kordøren eller prædikestolen uden for de sædvanlige gudstjenester“.

Denne sidste bestemmelse blev under lovforslagets behandling i folketinget ændret til: „Andre ikke præstevedede kan med tilladelse af en af de fornævnte præster og under hans ansvar tale i kirken fra kordøren eller prædikestolen ved gudstjenester og kirkelige møder, ved de faste gudstjenester dog kun under forudsætning af, at vedkommende præst selv prædiker over dagens tekst.“

4. Ved en ændring af 1947-lovens § 5, der fik sin endelige formulering i folketinget, ligestilles præster fra den *finske* kirke med præster fra de andre nordiske lande i henseende til brug af folkekirkens kirker.

I overensstemmelse hermed bestemmes det nu i § 20, at de pågældende præster, uden at biskoppens tilladelse skal indhentes, kan benytte sig af ethvert af de *nordiske sprog* i kirken.

5. Ved loven ophæves 1947-lovens § 7, stk. 2, der havde følgende ordlyd: „Til afsyngelse af salmer og kirkelige sange og deres ledsagelse af orgel såvel som til udførelse af kirkelig musik på orglet kan menighedsrådet meddele samtykke efter indstilling fra sognepræsten eller distriktspræsten, når der ingen betaling tages for adgangen til kirken“. Fremtidig kan præsterne